

איצרות

גליון שפועי מאיצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

'מתוק מדבש'

לקראת הלילת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, מחבר ספר הזוהר הקדוש, אשר הבטיח כי "בספר הזוהר הזה יצאו מן הגלות ברחמים" – יוצא מרכז ההפצה של 'מכון מתוק מדבש' במבצעים משתלמים במיוחד לרכישת ספר הזוהר עם הפרוש 'מתוק מדבש' – פירוש קל וקצר שחיבר הר"צ ר' דניאל פריש זצ"ל.

ממרכז ההפצה נמסר, כי ניתן לרכוש סט רגיל, וכן סט בפורמט מוקטן, בכל חנויות הספרים המובחרות – בתשלומים נוחים ביותר, כשהספרים מגיעים עד פתח בית הלקוח, בכל כתובת בארץ, ללא תוספת מחיר.

כמו כן ניתן להזמין את הספרים, ישירות ממרכז ההפצה, בטל. 02-8010000 או בטל. 057-3112526. ולשלם בכל צורת תשלום, כבחירת הלקוח.

זכות התנא האלוקי רשב"י, תגן בעדנו ובעד כל ישראל, אמן.

בני ושירות במידון

ל"ג בעומר בחצר ציינו של התנא האלוקי רשב"י הקדוש. הרגליים ועימון הלב והנפש מתרוממות טפח מעל הקרקע. שמחה על-טבעית מורגשת בעליל, אי אפשר שלא להיסחף אחריה.

ובפנים המערה - הלכבות נפתחים, ההתעוררות בוקעת רקיעים, הנפש כמהה לשוב ולהיטיב את דרכה מעתה.

איך זה ששני כוחות מנוגדים כל כך פועלים בו זמנית - ההתעוררות והשמחה, הבכי והשירה, התשוקה וההודיה?! ובכלל, לשמחה מה זו עושה? הן ביום זה נסתלק הצדיק והעולם התייתם, מן הראוי היה לקונן ולהתאבל, ולא לשר ולרקוד!

רבי נתן מוגלה לנו טפח מסודו של רשב"י:

חז"ל צפו את אשר יקרה באחרית הימים וגזרו אומר: "עתידה תורה שתשתכח מישראל" (שבת קלה ע"ב), הסתר הפנים יגבר כל כך עד שגם כאשר הספרים יהיו בידנו תהיה זאת שיכחה; הריחוק יהיה עמוק כל כך, הלבבות יהיו סתומים כל כך;

חיי החולין יכבשו כל חלקה טובה, הנפילות הרוחניות יהיו עמוקות ביותר - עד שתשכח אותה ידיעה עמוקה שאותה הנחיל לנו ה' על ידי התורה, שיישראל וקוב"ה ואורייתא חד הוא; יהודי לא ירגיש שכשהוא מקיים מצווה או לומד תורה הרי הוא מאוחד באהבה אינסופית למי שציווה ונתן זאת; הוא אולי יזכור את המילים, אך לא את הנישמה; שבהן.

שיכחה זו תגרום לעזיבת התורה אט אט חלילה, שכן כאשר יהודי רואה שמעשיו מקולקלים והיצר מקיף את כל כולו, ובנוסף לכך הוא שוכח שעדיין הוא מחובר לאהבת עולם יוקדת מצד ה' יתברך - הוא מניח את עבודת ה' ומתרחק ממנו יותר ויותר.

אם היה לפחות זוכר שהוא עדיין אוהב למקום, למרות עוונותיו, כי אז היה מתחיל לבקש, לחפש ולכסוף אל ה' - וזה עצמו היה מחזירו למוטב. אך ההסתאבות גורמת לו לשכוח את הקשר הנצחי הלוה; וככל ששפלות הנפש מעמיקה, כך גוברת השכחה; הוא כבר לא מנסה אפילו לרצות לחזור בתשובה, נדמה לו שזהו מקומו הטבעי לעד...

גם רשב"י כמו חבריו, ידע על הסתר הפנים הצפוי בסוף הדורות, אך הוא אור מותניו והבטיח כי התורה לא תשתכח! זאת מפני שהוא יצר יצירה חדשה שעל ידה יוכל מי שירצה - להוציא משיכחת נשמת התורה.

זהו ספר הזוהר הקדוש, שעליו העיד רשב"י כי "בוהר דא יפקון מן גלותא"! סודות התורה הכתובים בוהר הקדוש נובעים מחכמה אלוקית גבוהה מאד שבכוחה להאיר גם את המקומות האפלים והשפלים ביותר. בכוח קדושת סודות אלו עולה בליבנו האהבה הגדולה שבינינו לבין אבינו שבשמים. בהשפעת התכנים הנפלאים שבוהר, מאירה בלב כל יהודי האהבה הנצחית הזאת וגורמת לו שאם רק ירצה - יוכל לשוב לחיק אבינו אוהבו.

על אף שלא כל אחד זוכה להבין את סודות הזוהר, הרי קדושתם פועלת בעולם בצורה נעלמת ונותנת את האפשרות ואת הכוח לכל אחד להתעורר, לבקש ולחפש, לרצות ולכסוף - מבלי להימשך אחר ההרגשה המיידית שנובעת מן ההסתרה העצומה השוררת כיום.

בל"ג בעומר - ביום בו נסתלק רשב"י - עולה מדי שנה נשמתו יותר ויותר. עלייה זו פירושה, שנשמתו משיגה תורה גבוהה יותר ויותר שבכוחה להאיר במקומות נמוכים ביותר.

בכל שנה שופע כוח חדש וגדול יותר, שנותן לנו להבין, שההסתרה איננה המציאות עצמה; היא כסך הכל מסתירה את האהבה הנצחית של ה' אלינו. תובנה זו גורמת להתעורר בכיסופים לה' - גם למי שבשנה שעברה נכשל. כיסופים אלו יביאו אותו בסופו של דבר לתשובה שלימה.

ביום זה בכלל ובמקום קדוש זה במיוחד בפרט, מתחדשת אצל כולנו התקוה להתחיל לבחור בטוב ולעזוב את ההרגלים הרעים.

אין זה יום אָבֵל על מת חלילה, כי "צדיקים במיתתם קרויים חיים". לא רק שהם עדיין בחיים, אלא הם מוסיפים חיות חדשה לכרי מְשִׁיחָה; הם מאירים ביתר שאת את החושך המעובה שבו אנו שרויים.

זה סוד הכוחות המנוגדים - לכאורה - הפועלים בהילולת רשב"י; השמחה היא על שזכינו למתנה נפלאה זו בעומק חשכת גלותנו. נפלאותיה של מתנה זו הן: הגעגועים והכיסופים שיהזירו אותנו בסופו של דבר בתשובה, וככל שאנו רוקדים ושרים ומכירים ביקרת מתנה זו - כך פורצים מקרבנו הגעגועים שבפנים, בהשתפכות כנה ואמיתית להתחלה טובה יותר של התקרבות לה'.

[עפ"י ליקוטי הלכות, גביית חוב מהיתומים ג-יט]

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי תלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	יז	לג.	לא	תקלו-תקלו	עח
א	יח	לג:	לב	תקלו-תקלו	עט
ב	יט	לד.	לג	תקלו-תקלו	פ
ג	כ	לד:	לד	תקלט-תקט	פא
ד	כא	לה.	לה	תקמא-תקמב	פב
ה	כב	לה:	לו	תקמג-תקמד	פג
ו	כג	לו.	לו	תקמה-תקמו	פד

יום של הפצה

יח באייר
להצלחת ר' יוסף יצחק בן חיה שרה ז"ל
כב באייר
לעיי"נ מרת נחמה יהודית ב"ר משולם ע"ה

יו"ל ע"י

אוצרות ברסלב

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית משם
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

הערבוביה במירון ובכל מקום וזמן קדוש

תשאלו, מה עושים? מה יועילו לנו כל הדברים הקדושים, הזמנים הקדושים, המקומות הקדושים – אם קול הטומאה חוזר כהד אחר קול הקדושה? כיצד נוכל לשמוע את הקול של הקדושה לבדו ולהתעורר?

התשובה לכך רמוזה במשנה: "התוקע בבור, אותם העומדים בחוץ... אם כל הברה (= הד) שמע – לא יצא (ראש השנה כו ע"ב). לאמור, שגם לקול השופר, שהוא קול הקדושה, יש לעומתו קול הברה, קול הטומאה. מי שעומד בחוץ ושומע את קול הברה הזו, אינו יוצא ידי חובתו. אולם יש לו עצה, להיכנס פנימה, ואז בודאי ישמע רק את קול הקדושה.

כלומר, כשאדם עדיין מבחוץ, כמשקף מהצד – הוא יכול לטעות ולהחליף בין קול הקדושה לקול הטומאה, אבל כשהוא נכנס בעובי הקורה, מתאמן, משקיע ומשתדל – הריהו בפנים, ואז הוא יודע היטב מהו קול הקדושה ומהו החי"קו.

כך היא המציאות בעולם, שדווקא הדברים הקדושים ביותר נדמים לפעמים להיפך, אך אל ייאוש! עלינו רק לרצות בכל מאודנו את הטוב ואת הקדושה, וכמובן להתפלל ולהתחנן על כך – ואז בודאי י'עיר את אוזנינו לשמוע אך ורק את קול הקדושה.

הקדושה, מלמדנו רבינו, מכה גלים בעולם ויש לה הד חזק; כל דבר קדוש או כל מצוה כמו מכריז על קיום האלוקות בעולם, אבל "דע, כי כשנתעורר קול דקדושה – אזי מתעורר ממנו קול דסטר-אחרא", כי בעולם שלנו, עולם הבחירה, נברא גם כוח נגדי לקדושה, שתפקידו להעלים, להסתיר ולהכחיש.

אם כן, היות שתפקידו של הכוח הזה להיות משקל נגד לקדושה, לכן בכל מקום ובכל זמן שהקדושה מתעוררת ומתגלה – דווקא כאן גם הסיטרא אחרא משמיעה את קולה, וביתר שאת. דווקא בעיר הקודש, דווקא במירון, ובל"ג בעומר, ודווקא...

זו הכוונה במה שאמרה האלמנה מצרפת לאליהו הנביא שהתגורר אצלה כשמת בנה: "מה לי ולך איש האלוקים באת אלי להזכיר את עוונתי ולהמית את בני" (מלכים א' י"ז), שכן דווקא כשאליהו הנביא הגיע והקדושה גברה – גם העוונות הגבירו את קטרוגם.

כך נבין את החשש שאנו חוששים אחרי כל חג ארוך, שמא חטאנו בו, ומשום כך אנו נוהגים להתענות בשני וחמישי ושני אחרי פסח וסוכות, כמבואר בשולחן ערוך (אורח חיים, תצ"ג). כי דווקא במועדי ה' מקראי קודש, שבהם הקדושה מתגברת, יש חשש שגם הכוח הנגדי התגבר.

"דע כי כשיתעורר קול דקדושה – אזי מתעורר ממנו קול דסטר-אחרא, כי על ידי העבירות נבראים מחבלים והם צועקים... וכשאין מתגבר ומתעורר קול דקדושה – הם נחים, אך תיכף שמתעורר קול דקדושה הם מתעוררים תיכף ומתחילין לצעוק ולקטרג נגדו..."

"וזה התוקע בבור... אותם העומדים בחוץ... אם קול הברה שמע – לא יצא..."

(ליקוטי מוהר"ן ח"א כ"ב)

לא קל לעלות מירונה, בפרט בל"ג בעומר, שלא לדבר על הטירחה, על הטלטולים או על ההוצאה הכספית – העלייה למירון טומנת בחובה התמודדות עם קשיים רוחניים; ואנו עומדים ותמהים: מקום כה קדוש, בזמן כה קדוש, המושכים כמגנט רבבות רבות של יהודים מכל גווי הקשת – כיצד ייתכנו בו תופעות הפוכות מקדושה!?

אבל בעצם זו איננה שאלה רק על מירון בל"ג בעומר; כבר הרמב"ן במכתבו הידוע מארץ ישראל כתב: "כל המקודש מחברו – חרב מחברו". אין לך עיר בארץ ישראל שיש בה בתי עבודה זרה מכל הסוגים כמו בירושלים עיר הקודש, בפרט בעיר העתיקה, ובפרט בהר הבית, במקום המקודש ביותר, שיש בו לא פחות משלושה בתי תיפלה.

נסה להבין, כיצד ייתכן שלפעמים דווקא במקומות הקדושים ובזמנים הקדושים, ואפילו בקרבת הצדיקים עצמם – נוכל למצוא תופעות הפוכות מקדושה.

בעקבות הדורות בחסידות

דורות

רבי מיכל שטרנהרץ

מיכל, אמר: "בווהר הקדוש מובא שהמילה 'מוזות' היא אותיות 'זו-מות'. אם כן, כיצד יתכן שליד המוזות יארע אסון שכזה; מוכרחים לבודק" ואכן מצאוה פסולה.

מארץ-ישראל שב רבי מיכל לטולטשין עירו, כדי להימנות על הקיבוץ בראש-השנה באומן. שכן, מאז עומדו על דעתו, לא החסיר אף שנה אחת מלקיים את צו רבינו להיות אצלו בראש השנה.

פעם, כשסיפרו לו על פלוני העשיר שהונו נאמד בסכום עתק, נענה: "עשירותי עולה על שלו, שכן ברשותי כך וכך עשרות ראשי-שנה שזכיתי להיות באומן, ששוויים עולה לאין ערוך על כל הון גשמי".

רבי מיכל נפטר בשנת תרע"ז, והוא כבן שמונים שנה.

**הביטויים העזים בווהר:
'זכאה מאן'... וכדומה,
מעוררים מאוד לעבודת הבורא**

(עפ"י שיחות הר"ן קח)

מנהג של קבע עשה לו רבי מיכל: לאפות חלות גדולות מימדים, כדי שהאורח הסועד על שולחנו יוכל לאכול לשובעה מבלי שתתגרם לו אי-נעימות.

כל אימת שבנו של אחד החסידים נכנס לעול מצוות, היה רבי מיכל עורך עם נער בר המצוה שיחה לבבית, ומעוררו להתבונן בקדושת התפילין: "ה'ה' זהיר שלא לדבר בהן, כי אם דיבורי תורה ותפילה. אם תנהג כך, מברך אני אותך שתזכה לאריכות ימים ויראת שמיים".

לאחר שמלאו לו שבעים שנה, נסע לארץ-ישראל. בצאתו לדרכו, ליווהו רבים מאנשי עירו טולטשין, באהבה ובחיבה, עד ליציאתו מהעיר.

בארץ הקודש פקד רבים מהמקומות-הקדושים, וכן את קבר אביו שעלה ארצה שנים רבות קודם לכן, בשנת תרפ"ח, התיישב בצפת ונטמן בה.

באותה הזדמנות, עלה רבי מיכל בגיל וברעדה אל מרומי הר מירון, כדי להשתטח על מקום קבורת התנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי, שספר הזוהר שלו היה רגיל על לשונו.

בבואו אל מערת ציונו, למד בהתעוררות עצומה בספר הזוהר, ולאחר מכן אמר: "כשם שכאשר שותים שכר הישר מן החבית, טעמו ערב הרבה יותר – כך כשלומים זוהר על ציון רשב"י, הטעם שמרגישים בלימוד הוא אחר לגמרי".

על דבקו בווהר, מסופר: ארע פעם ואחד החסידים התמוטט בפתחה של חנות – ונפטר. כששמע על כך רבי

נולד לאביו החסיד המובהק רבי יצחק, בנו של מוהר"ן. בילדותו עוד זכה לחזות בפני קדשו של אבי אביו רבי נתן. בהגיעו לפרקו, נשא לאישה את בתו של החסיד הגדול רבי שמשון מהיער, מתלמידי רבי נתן.

דבוק בבואו בדביקות מופלאה היה רבי מיכל, ובקי עצום בש"ס בבלי וירושלמי. אף נהג להגות רבות בספר הזוהר הקדוש, עד שהיה שגור על פיו.

נודע כבעל מנגן מופלא, וחיבר מספר ניגונים, אך למרות זאת, סרב להפצרותיהם החוזרות והנשנות של החסידים, לשמש כחזן בקיבוץ ראש-השנה, כי ירא היה מפני פרסום וכבוד.

דבקו ברבינו הקדוש ובעצותיו היתה לאות ולמופת. נוהג היה להפריש צדקה לפני עשיית כל מצוה, לימוד תורה, ברכת-המזון, אמירת תיקון-חצות וכדומה – על פי דברי רבינו (ליקוטי מוהר"ן ח"ב ד) שהצדקה פותחת ומרחיבה פתחים לכל דבר בעבודת ה'.

ככל נכדי מוהר"ן, היתה מצוות הכנסת-אורחים נר לרגליו. עד זקנה ושיבה נהג להציע כמון-ידי את המיטה לאורחו.

מסורת זו במשפחתם, תחילתה בסב הקדוש רבי נתן, שראה בחיבורו של רבינו הנקרא 'ספר הנשרף' דברים נוראים על מעלת הכנסת-אורחים ובפרט על הצעת המיטה לאורח, שמכל פסיעה הנעשית לשם כך, נברא מלאך.

ברוך מתיר אסורים

אלו העוסקים בתורת הרז מבינים את התורות הקדושות של הליקוטי מוהר"ן בעומק מיוחד, כאשר בדרך פלא רביה"ק מסכם עמודים שלמים ב'עץ חיים' בשורות ספורות.

כעבור כמה שעות, ניגש אלתר שוב אל החכם וכעת כבר העיז לקשור עימו שיחה ולשאול מה הוא אומר על התורות שבספר. החכם לא הפסיק להתפעל ולהתלהב מהדיבורים הקדושים שמצא, מים קרים לנפשו הצמאה, ואף הביע את רצונו לקחת את הספר בחזרתו לביתו, מכיוון שהבין שקשה יהיה להשיג ספר זה במקום מגוריו.

כששמע אלתר את דבריו, שמח מאוד על נפש יקרה זו שנקשרת לרבינו הקדוש, אך הוא העיר לחכם שהספר מוקדש למקום ציון רשב"י, ואף פתח את עמוד השער והראה לו כיתוב ברור המציין בבירור: 'אסור להוציא...'

הצטער החכם צער רב ונותר רתוק למקומו, עיין בספר שוב ושוב, אימצו אל לבו, נשקו וחייבו, אחר פרץ בכבי --

מאז והלאה דבק החכם דגן בדרכי רבינו הקדוש בכל לבו; היה הוגה בהתלהבות בכל דבר הקשור לחסידות ברסלב, עד שנהיה בבחינת טופח על מנת להטפח וקירב בעצמו עוד ועוד מבני עדתו לדרך הקדוש, ואף יסד להם שיעור קבוע בתורת ברסלב.

בהזדמנות ראשונה שנקרתה לידו, קנה ספר 'ליקוטי מוהר"ן' חדש והקדישו לציון רשב"י, בכדי שנפשות נוספות יתלהבו מהספר.

בני המשפחה עקבו בפליאה אחר החכם הזה ולא יכלו לרדת לסודו.

יום אחד החליט הבחור אלתר הורביץ, שחכם זה, המבלה את ימיו בעבודת השם, מתאים להמנות על צבאו של רבינו הקדוש. אך דא עקא, שאין דרך לגלגל עמו שיחה ולדבר איתו בעבודת השם; כאשר עולה לו אלתר לתפילת שחרית כוונתיקין - הוא כבר מוצא את החכם יושב על משמרתו עם ספריו; אותו המחזה נשנה כאשר הוא עולה לתפילת המנחה; ושוב - בלכתו הביתה לאחר תפילת ערבית; הוא מוצא את אותו חכם, באותו מקום, עם אותם ספרים, כאילו הפך לחלק מהנוף המקומי הקבוע.

חשב הבחור ומצא לו עצה טובה; הוא הוציא מארון הספרים שבהיכל רשב"י את ספרו של רבינו - 'ליקוטי מוהר"ן', ניגש למקומו של החכם, וללא אומר ודברים הניח את הספר לפניו ועזב את המקום...

החכם המופתע פתח את הספר הלא-מוכר והחל לעיין, עיניו כמו 'נדבוקו' למילותיו של רבינו הקדוש ומוחו התלהב ללא שיעור. כנראה שגם היתה לו לחכם זה יד ושם בתורת הנסתר, שכן כידוע

מושג היה במירון של פעם ושמו 'חכמים'. היו אלו יהודים מבני עדות המזרח שדבקו בציונו הקדוש של רשב"י ובאו יום יום, חלקם מצפת, חלקם מישובים אחרים וחלקם קנו שביתה בחדרים שמעל הציון ושהו שם שבועות שלמים. מחזה נפוץ היה לראותם מבליים את יומם בציון הקדוש, יושבים ישיבה מזרחית, חלקם הגו בתורת הסוד וחלקם עסקו בשימור המקום וגבו כספים מכל אורח המבקש ללון במקום.

שונה מכולם היה חכם עלום שם אשר התנהג בצורה אפופת מסתורין, לבושו לבן מכף ורגל ועד ראש, יושב היה מחוץ להיכל לגמרי, על יד ציון רב אדא סבא, רגליו מקופלות ועיניו שקועות בספר שלפניו, כשהוא לא מפסיק ממשנתו במשך כל היום כולו. הוא לא קשר קשרים עם איש ולא היתה שום אפשרות לקשור עמו שיחה כלשהי. ישיבתו לא השתנתה מהבוקר ועד הלילה, רק הספרים שתחת ידיו היו מתחלפים: פעם זה התהילים, פעם זה הזוהר הקדוש ופעם הגמרא - הוא על משמרתו יושב ושפתותיו ממלמלות בריצות ללא הרף.

באותן שנים התגוררה במירון משפחת הורביץ המפורסמת - החסיד ר' שמואל הורביץ ומשפחתו.

השבוע לפני...

השבוע לפני 141 שנה

■ ל"ג בעומר שנת תרכ"ט - ההילולא במירון

מכל בניו של מוהר"ת זכה בנו השני, רבי יצחק, לעלות ולהשתקע בארץ ישראל. בהגיעו לגיל 60, בקיץ של שנת תרכ"ח, ארו את מיטלטליו ויצא לדרך הארוכה, ובשלהי אותה שנה זכה לחונן את עפר הארץ הקדושה.

את מקום מגוריו קבע בעיר צפת, ובה בילה את שארית ימיו בקדושה ובטהרה, עד לפטירתו ב"ד באדר ב' שנת תר"ל. בהשגחה נפלאה נקבע מקום קבורתו בסמוך לציונו הקדוש של מרן הבית יוסף זיע"א.

במכתב לבניו שנשארו בחו"ל, מתאר רבי יצחק את העלייה למירון בל"ג בעומר תרכ"ט, בתאור מרגש במיוחד.

"מה אוכל לשער לכם גדול יקרת הדבר הזה? אברך ככל לבי להי' יתברך אשר עז כח עורני. סי' או א פייענ התנה - מען מעג פארין [= זאת 'חתונה' יפה, כדא לנסוע] מארבע פינות העולם, לראות הענין הזה. וגדל תוקף האמונה-קדושה שיש לכל אחינו בני ישראל שיהיו בזה - באים אנשים מקצה ארצות, וגם מן'שקעקעקע' היו כמה אנשים מבוכדים, ומפוזרים הון רב, ואינם בוכים כלל, רק שמחים כל הלילה, ותיכף במקור נסעוים לדרך.

"וגדל המניעות שהיה היום פה [= צפת] על ענין הנסיעה הזאת - לא היה כזאת מעולם, כי ירד הגשם שני ימים רציפים, יום ד' ויום ה'. וכל תושבי הארץ פה אינם זוכרים שיהיה בעת הזאת גשמים כאלו. וכל אנשי העיר הזאת לא נסעו עד יום ל"ג בעומר בבוקר, כי על הלילה לא היה באפשרי לבוא לשם, כי החצר הוא רק בחוקת ה'הפּעֶנְקֶן' [= בני עדות המזרח], וכל הבתים שיש בשם מושכרים להפּעֶנְקֶן, שבאים מארצות אחרים משנה לשנה גבירים מפורסמים; וה'מַדְרֵשׁ' מלא מפרענקות מפה-אל-פה. רק בכל שנה, כאשר החמה זוורחת - כל אנשי צפת עומדים החוצה על הגנות ובתוך החצר עושים לעצמם סוכות ארעי - ובהיום, זאת הנה"ל בלתי אפשרי, לסיבת הגשמים באין מעצור.

"ועשי פה הרחוק גדולה אצל בית הכנסת של כבוד האר"י זצוק"ל, בשמחה רבה. וההדלקה נראית עד מירון, ותהלה לא-ל, וקדני הרבה בתוך שטף הגשם, ואחר כך בבית הכנסת - והכל באהבה ובחביבה, אך ביום ל"ג בעומר בבוקר השכם, בתוך שטף הגשם, התחילו אנשי פה [= צפת] לנסוע לשם.

"מה אומר לכם, לא האמנתי כי יוספר לי - אם לא ראיתי בעיני: נסעו אנשים ונשים, וגם וינקי שרים - והגשם שטף אותם. וכל הדרך היה מלא שמוחה, לגדל חביבות הדבר הזה.

"וטרם באו לשם, כבר נסעו קצת פרענקין, והיה מקום לכנס לתוך המדרש. ומקודם אמר כל אחד כל מה שכלבו, ושפכו הרבה דמעות מקריות לבם, ואחר כך בעזרת השם יתברך גדלה השמחה עד לשמים. והיה קלרינט ותרן [= קלרינט ותרן], וכולם בפייהם מומרים ניגונים נפלאים. והילדים מתגלחים [= מסתפרים] שקורין פה 'הַאֲלָאָן'. והענין היה הוא דבר נפלא, כי יש להם שירים לזה, ומוקדים עם הילדים בתנועות נפלאים. ממש כלתה נפשי בנעים הדבר הזה. והילדים דפה, המה מוחכמים נפלאים, לא נראה כזאת.

"הכלל, עם איז א [= הו] ענין נפלא, מעשי רבי שמעון, ואנכי תהלה לא-ל זכיתי לעמוד אצל הציון ממש, ואמרתיו התפילה הקדושה שלנו [= בליקוטי תפילות ה"ב מו] שנתפלה על תוקף קדושתו, ונשאתי עיני למרום, ונתתי שבה והודיה לפניו יתברך אשר איש כערכי יזכה לעמוד ביום הזה על ציון שלו הקדוש, ופרשתי שיהי מקורות לבי, וכתיתי כל הנפשות הרשעים אצלי, ואחר כך רקדתי ברוך ה' הרבה, בשמחת לבבי.

"בני שחיו, אשרינו מה טוב הלקיטו שובנו בחסות בצל כנפיו של כבוד אדמו"ר הגדול נובע מקור חממה וזקוק"ל ותלמידיו הקדוש כבוד אדוני אבי מורי ורבי זללה"ה אשר הבנינו לנו לדעת על כל פנים למה לכסוף, והשאירו אחריהם ברכה כל האוצרות שלנו. יהי' עמנו מעתה ולנצח, להיות מגדולינו עד עולם, אמן כן יהי רצון" (עלים לתרופה, מכתבי ר' יצחק שטרנהרץ).

לחידודא

חידה מס' 50

חידון השבוע לצעירים

מה ציוה רבינו על מלוויו ללמוד, כשהיה בציון רשב"י?

הפתרון לחידה מספר 49

על איזה צדיק אמר רבינו שהגיע לשלימות?

רבי אברהם מקליסק

(שבתי הר"ן יח).

זכה בהגרלה לחידה מס' 48

משפחת זוננשיין, גבעת שאול, ירושלים.

בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב'

רחוב מאה שערים 110 ירושלים

שאלה:

בליקוטי מוהר"ן כתוב, שכל מה שמדברים בימי הספירה, נוגע לספירה של אותו היום – הכיצד ואיך?

תשובת הרב יצחק אנגל:

הדברים לכאורה התומכים ונסתרים, ואין אתנו יודע לפענחם.

ברם, נראה שחובה עלינו להתבונן ולהעמיק, לנסות עד כמה שידנו מגעת להבין דברי רבינו ז"ל.

ידוע שימי הספירה הם 'ימי הבנין' – שבאלו הימים מתחילה להבנות צורת האדם השלם, עד קבלת התורה בחג השבועות.

כפי שמבואר בספרים – ומוהרנ"ת מאריך בזה בליקוטי הלכות – את העומר מקריבים משעורה שהיא מאכל בהמה, ושתי הלחם בשבועות – מחיטה שהיא מאכל אדם, כדי לרמוז שלפני קבלת התורה עדיין לא זכינו לבחינת 'אדם' ואנו בבחינת 'בהמה' שמאכלה שעורים, ואנו מכינים עצמנו לקבלת התורה, כדי לעלות על ידי זה מבחינת בהמה לבחינת אדם.

ימים גדולים אלו מכוונים כידוע לשבעת הספירות, שהם חג"ת נהי"מ, הרמוזים לשבעת ימי הבריאה. בשבעת הספירות האלו כלולים כל הנהגות העולם וכל המצוות והמעשים הטובים. גם צורת האדם ומבנהו רומזים להן, כמבואר בפתיחת אליהו בהקדמה לספר התיקונים: "חסד – דרועא ימינא, גבורה – דרועא שמאלא וכו'". היינו, שיכל מכל כל' כלול באלו הספירות. גם כל ספירה בפני עצמה כלולה מכל הספירות האחרות, כגון, חסד שבחסד; גבורה שבחסד, וכן על דרך זה כל הספירות.

הצדיקים הגדולים והאמיתיים, כל מאווים ומגמתם – לתקן עולם במלכות ש-ד-י, וכל עיסוקם כל היום בתורה ובתפילה ובעבודת ה', הוא כפי התיקון והספירה של אותו היום, להכין עצמם לקראת היום הגדול; ואפילו שיחות חולין שלהם, יש בהן תורה הצריכה לימוד, להבין את הרמוזים.

על כן, גם אלו הקשורים לצדיקים האלה, מקבלים הארה מהם ובודאי יש בתוך תוכם של דבריהם, עניינים הקשורים לספירה שבאותו היום, "כי הצדיק הוא הנקודה הכללית של כל ישראל"; הוא המושל – וכל הנפשות הן תחתיו. גם אלו שבנגלה אין לו ממשלה עליהם – בנסתר הם תחתיו (עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א טו) וכל אחד מקבל ממנו את אותה הנקודה.

ממוצא דבר אתה למד, שכשם שהצדיק האמיתי, עבודתו קשורה בספירה של אותו יום – גם כל אלו שתחתיו מקבלים הארה ממנו, ויש להם את אותה בחינה, כל אחד לפי מדרגתו.

ואף על פי שמלבד קשה למצוא את הקשר לספירה של אותו יום – מלגו יכולים למצוא את הרמוזים לספירה של אותו היום, כי הם טמונים בעומק הדיבורים.

למעשה, בכלליות, כדי לזכות לקבל את הנקודה של הספירה, ולעבוד על תיקונה בשלימות – יש להתקשר לצדיק האמת; ובפרטיות – ידוע מהספרים הקדושים איך לעבוד על כל מידה (= ספירה) וביחוד מספר 'תומר דבורה' (וראה בספר 'וספרתם לכם' להגה"צ ר' דינאל פריש זצ"ל) המבאר את מצות 'ההלכת בדרכיו' על כל מידה. כן בתפילה שלאחר הספירה, יש לכוון הרבה, כמנהג אנ"ש להכניס כל כוחם בתפילה מרוממת זו.

"אמר אל הכהנים" (ויקרא כא א)

יש יחסי גומלין בין תורה ותפילה. כשאדם לומד תורה כראוי, כאילו 'נספגות' האותיות הקדושות שהוא לומד – בתוך נפשו; וכשהוא ניגש להתפלל – מכניסות האותיות חיות בתפילתו.

גם התפילה מועילה לתורה, כי כשאותיות התפילה 'נכללות' בתורה, היא מאירה באור חדש וזוכים להדש חידושים בתורה.

הוא שאמר הפסוק: 'אמור אל הכהנים' – אמור מלשון תפילה, כמו שכתוב: "את ה' האמרת היום" (דברים כו, י) ופירש רש"י "לשון שבה".

לאמור, הכהנים – שהם נושאי התורה, ככתוב "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו" (מלאכי ב, 7) – להם נמסרה ה'אמירה' היינו התפילה, שכן התורה והתפילה קשורות זו בזו.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א ב)

"כי כל איש אשר בו מום לא יקרבו" (שם כא יח)

ככל שאדם מושלם יותר ביראת שמים, כך התפילה שלו מושלמת יותר, כמו שנאמר: "יראת ה' היא תהלה" – מלשון 'תהילה-תפילה'.

העניין הוא, שהתפילה היא במקום הקורבנות, כדברי הגמרא (ברכות כו ע"ב): "תפילות כנגד תמידין תקנום".

הרי שאם בקורבנות נאמר "כל אשר בו מום לא יקרבו" – כאשר יש מום בכהן או בקרבן הוא פסול למזבח – הרי גם בתפילה דרוש שנפש המתפלל תהיה שלימה ותמימה לה' בלי מום.

לשלימות זו מגיעים על ידי יראת שמים, כמבואר בזהר (יתרו עט ע"א): "באתר דאית דחילתא – תמן תשתכח שלימתא" (= במקום שיש יראה – שם תינצא שלימות) וכמו שכתוב: "כי אין מחסור ליראיו" (תהילים ז, י) היינו שלימות.

הסיבה היא, שהיראה גורמת לאדם להתבטל בפני הבורא שהשלימות היא רק אצלו, לכן היא מביאה את האדם לשלימות שמתבטאת בין השאר בתפילה כראוי.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א יד)

דורצדיקים
החידושים והמאורות
חוויה עם נשמה
ההרשמה למגוון מסלולי הקיץ של דרך צדיקים בעיצומה. התקשרו עכשיו!

יחשלים: רח"ו בית ישראל 38 בני ברק; רח"ו רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן מוקד הישועות
1-800-255-522
24 שעות ביממה

להעברת בקשות לתפילה ולהזדקקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלה. לווה ופרנסה. לרפואה ולמקרה ליל. לנחת ושמחת חיים

המפייצים

<p>הר"ר בנימין ירבולם ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר נתן גולדבסקי ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר צבי ב"ר שיק ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר יוסף ירוחם ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>
<p>הר"ר צבי ב"ר שיק ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר יוסף ירוחם ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר יוסף ירוחם ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הר"ר צבי ב"ר שיק ה"ר תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>

אלו יעמדו על הכרעה שתרומו והפיצו 6500 גליונות לכבוד שמחת התחאקה

הר"ר שמעון אטינגר ה"ר לבנו יעקב ה"ר
הר"ר שמאל מאיר ב"ר משה אטינגר ה"ר לבנו ברוך ה"ר
הר"ר שמאל מאיר ב"ר אטינגר ה"ר לבנו נפתלי ה"ר
הר"ר יוסף שלמה ב"ר ה"ר לבנו אברהם נתן ה"ר
הר"ר מתייהו דוד ב"ר ש"ר בורשטיין ה"ר לבנו בנימין ה"ר
הר"ר נתן גולדוויץ ה"ר לבנו מרדכי ה"ר
הר"ר נתן שלמה גלבך ה"ר לבנו שמעון ישראל ה"ר
הר"ר יצחק גרינוולד ה"ר לבנו אליעזר ה"ר
הר"ר חיים ב"ר עמרם יוסף הרביץ ה"ר לבנו נתן ה"ר
הר"ר נתן יוסף ה"ר לבנו חיים ברוך ה"ר
הר"ר ראובן יהושע זיסוביץ ה"ר לבנו פנחס ה"ר
הר"ר יצחק ב"ר אפרים חיים ה"ר לבנו אלעזר מרדכי ה"ר
הר"ר אליהו ירבולם ה"ר לבנו יחיאל ה"ר

זכות ההפצה וזיכוי הרבים וזכות התנא האלוני רבי שמעון ב"ר יוחאי יעמדו להם לראות רוב נחת דקדושה וזכו להכניסם לתורה לחופה ולמעשים טובים